

Entre Rabelais i George Saunders

Sam Abrams / El Mundo

Si hagués de triar un llibre per tancar en una càpsula del temps de cara a explicar el nostre món als habitants de la terra en un futur llunyà, no dubtaria ni per un moment a col·locar-hi el primer llibre de **Miquel Adam, *Torero d'hivern***, un recull de relats. Efectivament, un dels molts mèrits d'aquest primer llibre que no sembla, per maduresa i domini artístics, gens un debut literari, és que ens permet identificar el món on vivim, la Barcelona i la Catalunya del nostre temps. Aquest és un mèrit especial perquè sovint la narrativa catalana s'encarna en un escenari que és ben bé un no-lloc que no té res a veure amb Barcelona.

Que els lectors es preparin per un autèntic festival o bany o muntanya russa de llengua, de sensacions, d'emocions, d'experiències, d'idees que els arribaran a través de les pàgines dels 17 relats, repartits en tres cicles que interactuen. El llibre és excessiu, fresc i innovador, però d'una manera digna d'una síntesi entre Rabelais i George Saunders!

Sempre ens havien ensenyat que l'art del relats era l'art de la subtileza, la insinuació i la reducció. Miquel Adam rebenta aquesta noció i ens presenta uns contes, millor dit un mostrari de possibilitats de conte —curt, mitjà i llarg—, que funcionen a partir de l'efecte justament contrari: l'acumulació, la saturació, l'explicitació... I l'experiència funciona, i tant que funciona, perquè l'excés és una opció estètica on l'autor no perd mai el control i tots els detalls, els milers de detalls són significatius. *Torero d'hivern* ens ofereix el conte girat com un mitjó i posat cap per avall. Amb quina finalitat? De presentar-nos el nostre món tan excessiu. Però la cosa no acaba aquí. Adam fa servir aquesta revitalització del conte per indicar el camí de sortida del laberint dels col·lapse de la postmodernitat. Adam ens ensenya que el món està ple de ferralla però no està mancat de sentit. Adam ens recomana dues coses. La primera és que hem de tornar a prendre contacte amb la realitat immediata, per molt incomprendible i inabastable que sembli. I la segona és que en mig de tant de soroll del món hi ha la vida mateix que hem de ser capaços de percebre. La vida i la seva problemàtica amb qüestions bàsiques com la identitat, el temps, el dolor, l'amor...

Torero s'ha de llegir lentament per copsar-ne tots els detalls i per pescar totes les perles de saviesa sobre la condició humana que l'autor va deixant caure. *Torero d'hivern* és or literari injectat directament a la vena.